

PRATARMĖ

ŽVELGIANT PLAČIAU

Pirmasis mano knygos „Po galais! Imk ir daryk!“ (*Screw It, Let's Do It*) variantas buvo skirtas 2006 metų Pasaulinei knygos dienai (*World Book Day*, 2006). Sumanymo parašyti šią knygą iniciatoriai siekė pasiūlyti kažką malonaus ir įkvėpiančio naujiems skaitytojams, kad paskatintų juos pamėgti knygas.

Pirmasis šios nedidelės mano knygelės leidimas sulaukė tokio pasisekimo, apie kokį nė nesvajojau. Ji buvo pardavinėjama visame pasaulyje, o Australijoje ir Pietų Afrikoje vienu metu netgi tapo bestseleriu.

Skaitytojų entuziazmas mane nepaprastai nudžiugino. Daugybė žmonių man rašė, jog knyga juos labai padrąsino ir įkvėpė. Taip pat sužinojau, kad ji sudomino ne tik pradedančiuosius skaitytojus, kuriems ir buvo skirta, bet kur kas platesnį žmonių ratą.

Po metų sulaukiau pasiūlymo peržiūrėjus parašyti platesnį pirmosios knygos variantą – pritaikyti platesnei auditorijai. Taigi šiame naujame knygos „Po galais! Imk ir daryk!“ leidime rasite ne tik visas mano gyvenimo pamokas, apie kurias pasakojau anksčiau, bet ir naujų, su mintimi į ateitį.

Nors niekada nesilaikiau taisyklių, gyvenime labai daug ko išmokau. Gyvenimas mokė mane nuo mažų dienų, dar augant tėvų namuose. Nemažai prisidėjo mokykla ir pirmasis mano verslo projektas – paauglystėje leistas žurnalas „Student“ (*Studentas*). Be to, aš vis dar mokausi ir tikiuosi niekada nesiliauti. Gyvenimo pamokos davė man daug naudos, jas išdėsčiau šioje knygoje ir viliuosi, kad ir jūs pasisemsite iš jos įkvėpimo.

Žiniasklaida mane ir mano partnerius iš bendrovės „Virgin“ vadina keistuoliais rojuje – galbūt dėl to, kad turiu dvi savas egzotiškas atogrąžų salas: vieną Karibų jūroje, o kitą – prie Šiaurės Australijos pakrantės. Be to, mes dažnai esame linkę veikti nestandartiškai, kitaip nei dauguma įmonių, ir kol kas dėl to tik džiaugiuosi. Visa širdimi atsiduodu ir darbui, ir linksmybėms. Tikiu tikslais. Mėgstu ir pasvajoti, bet mano svajonės praktiškos: nesėdžiu ir nefantazuju apie neįmanomus dalykus. Numatau tikslus ir tada galvoju, kaip juos įgyvendinti. Viską, ką siekiu padaryti gyvenime, stengiuosi atlikti gerai, o ne bet kaip. Mokykloje man sunkiai sekėsi skaityti ir rašyti. Tais laikais dar niekas nežinojo apie disleksiją, ir mano mokytojai manė, kad aš paprasčiausiai tingiu. Tada daugybę dalykų man tekdavo mokytis mintinai, užtat šiandien galiu džiaugtis puikia atmintimi, ji viena patikimiausių mano pagalbininkių versle.

Nuo to laiko, kai 1967 metais įsteigiau bendrovę „Virgin“, nuėjome labai ilgą kelią. Pradėjome nuo mažo ir po truputį užaugome. Mūsų plėtros sparta kartais tiesiog stulbina – išbandėme daugybę veiklos sričių: nuo gaiviųjų gėrimų, vyno ir vestuvinių drabužių iki mobiliųjų telefonų, knygų, komiksų,

animacinių filmų, kredito kortelių, lėktuvų, traukinių ir netgi kelionių į kosmosą. Atrodo, kad mums nėra neįmanomų ar per didelių dalykų. „Virgin“ nuoširdžiai pritaria mano mėgstamiausiam šūkiui „Nesuk sau galvos – tiesiog imk ir daryk!“, o aš džiaugiuosi matydamas mūsų komandos entuziazmą ir energiją. Man patinka, kai pasigavę naują idėją sugebame jai įkvėpti gyvybę.

Jau įžengėme į naują tūkstantmetį. Šiandien keičiasi požiūris į tai, kad esą svarbiausia yra pramonė, o visa kita nenusipelno daugiau dėmesio. Milžiniška mokslo pažanga ir pasikeitęs požiūris į mūsų Žemę ir visą visatą padėjo suvokti, jog viskas tarpusavyje susiję, tad nėra pavienių ir nepriklausomai veikiančių dalykų. Kiekvienas veiksmas lemia pasekmes. Todėl manau, kad labai svarbu visiems pristatyti, kaip bendrovė „Virgin“ ketina dirbti XXI amžiuje.

Vertinant pasauliniu mastu, žmonių, ūkio šakų ir įmonių veikla mūsų planetai daro tiesioginį, dažnai ir ilgalaikį poveikį. Jei žmonija padarys klaidą, jos padariniai gali būti katastrofiški. Kiek sumažinęs mastelį, galiu pasakyti, kad man rūpi bendrovė „Virgin“ – joje dirba 50 000 žmonių, ir jei mūsų veikla nebus sėkminga daugelyje sričių, kuriose esame įsitvirtinę, šių žmonių pragyvenimo šaltiniui gali kilti pavojus. Žinoma, ir aš pats, kaip verslininkas, trokštu sėkmės, tad kartais atrodo, kad geriau būtų rinktis pigesnius gamybos metodus, tačiau viena iš mano taisyklių byloja: „*Nepakenk!*“

Manau, jog mano pečius slegia ne tik vienos iš sėkmingiausiai veikiančių ir versliausių pasaulio bendrovių valdybos pirmininko atsakomybė, bet ir pareiga užtikrinti, kad mūsų

veiklos daroma žala būtų kuo mažesnė. Aš puikiai suprantu: nesvarbu, ką mes bedarytume, – tai kažkur kažką paliečia ar paveikia.

Jau ilgus metus mane domina vadinamoji Gajos teorija – hipotezė, kurią beveik prieš keturiasdešimt metų suformulavo Jamesas Lovelockas. Ši teorija teigia, jog mūsų Žemė – į ląstelę panašus gyvas organizmas, kuris, kaip ir kiekviena ląstelė, turi savyje visa, ko reikia, kad išgyventų. Negana to, profesorius Lovelockas mano, kad mūsų planeta prireikus geba pati išsigydyti, bet netgi ir jai egzistuoja riba, kurią peržengus žala tampa nebeatitaisoma. Aplinkosaugininkai jau anksčiau mus įspėjo, kad dėl spartaus pramonės vystymosi ir atogrąžų miškų plotų mažėjimo į atmosferą išsiskyrė daug CO₂, jis paskatino pasaulinį atšilimą, daugumai žemės gyvybės formų kilo išnykimo grėsmė. Tai jau *vyksta*, tad jei norime išlikti, aplinkos apsauga mums turi tapti prioritetu.

Taigi aš, kaip kapitalistas, užduodu sau nelengvą klausimą: ar aš nekenkiu? Kruopštūs moksliniai tyrimai atskleidė, jog visgi yra būdas, kaip, išlikdamas kapitalistu, galiu laikytis seniai man artimos aplinkos apsaugos filosofijos. Bendrovėje „Virgin“ stengdamiesi kurti naujas degalų rūšis, kurios padėtų sumažinti į aplinką išmetamą anglies dioksido kiekį, galėtume prisidėti stabdant pasaulinį atšilimą. Taip pat galėtume imtis priemonių, kad grupei priklausančios įmonės dar labiau tausotų aplinką. Netgi sugalvojau terminą „Gajos kapitalizmas“, tai – ir principas, ir šūkis, apibrėžiantis mūsų kelią pirmyn.

Supratau, kad visos pramonės ir pavienių įmonių veikla pasauliniu lygmeniu nebūtinai turėtų būti kenksminga. Žinoma,

visi norime turėti šaldytuvus, naudotis automobiliais ir traukiniais, skraidyti lėktuvais, gyventi įprastą, aktyvų ir malonų gyvenimą. Tačiau tai darydami turime geriau suvokti, kokią žalą mūsų veiksmai daro aplinkai. Manau, kad būtent didžiosios bendrovės, tokios kaip „Virgin“, turėtų pirmosios pradėti vadovautis holistiniu požiūriu – kurdamos ir valdydamos sėkmingai veikiančias įmones stengtis išlaikyti gamtos pusiausvyrą ir kuo mažiau jai pakenkti.

„Virgin“ gali tai padaryti, nes esame privati įmonė. Niekada aklai nesivadovauju taisyklėmis. Drąsiai keisiu viską, ką tik galiu pakeisti, ir galbūt tapsiu pavyzdžiu kitiems. Taip elgtis mane įkvėpė daug nuostabių ir žymių žmonių. Tai ne tik jau minėtas Jamesas Lovelockas – įkvėpimo sėmiausi ir iš kitų: savo giminaičio sero Peterio Scotto, prieš mirtį įkūrusio Pasaulinį laukinės gamtos fondą (*World Wildlife Fund*); vieno iš Ateities forumo (*Forum of the Future*) steigėjų ir „Greenpeace“ įkūrėjo Jonathono Porrito; Australijos mokslininko ir aplinkosaugininko Timo Flannery'io, kuris savo revoliucinėje knygoje „The Weather makers“ (*Orų kūrėjai*) rašė, kad mes visi galime daryti teigiamą poveikį pasauliniam klimatui, ir Alo Gore'o, kuris pasitelkdamas knygą ir filmą „Nepatogi tiesa“ (*Inconvenient Truth*) kiekvienam stengėsi įrodyti, kad esame ant pasaulinės ekologinės katastrofos slenksčio.

Naujas mano gyvenimo tikslas – mažinti į aplinką išmetamo anglies dioksido mastą. Taigi per ateinančius mėnesius ir metus mes, bendrovė „Virgin“, analizuosime visus mokslo laimėjimus ir atradimus (galbūt vieną kitą pasiūlysim ir patys), kurie padėtų skatinti ekologiškesnius, holistinius verslo meto-

dus. Tuo pat metu viltingai žvelgiame į ateitį – galbūt esame ant naujojo renesanso slenksčio, kurį peržengus pakis ne tik gyvenimo būdas, bet ir įvyks pokyčių verslo, išradimų srityje.

Taigi įsteigėme labdaros fondą „Virgin Unite“, turėdami tikslą palaikyti labdaros organizacijas, darančias įtaką tiek vietos, tiek pasauliniu mastu. Raginame savo darbuotojus ir klientus ištraukti į šią labdaringą veiklą, tapti savanoriais – taip mes keičiame pasaulį ir padedame spręsti tikrai sunkias problemas, tokias, kaip maliarija, AIDS, ŽIV ar tuberkuliozė.

Visada svarbus šios veiklos elementas buvo švietimas, o bendrovė „Virgin“ visuomet prisidėjo prie labdaringos veiklos ir padėjo jaunimui per „Virgin Unite“ organizaciją. Visgi norėčiau dar labiau remti naujoviškas švietimo idėjas. Tam Pietų Afrikos CIBA universitete jau įkūriau Verslo mokyklą ir rengiuosi kurti mobilųjį tarptautinį universitetą, kurio studentai gyventų palapinių miestelyje. Esu įsitikinęs, kad mums reikia daugiau išminties nei politikavimo, todėl svarbus judėjimo pirmyn žingsnis turėtų būti Vyresniųjų taryba (*Council of Elders*), kuri galėtų patarti pasaulio lyderiams, šiems to paprašius. Man didelė garbė, kad jos steigėju sutiko būti Nelsonas Mandela. Mano gyvenimo kelio pradžioje daugelis dalykų atrodė kur kas aiškesni nei dabar. Pasirinkti profesiją neatrodydavo sudėtinga – dažnai ji būdavo tokia pati kaip tėvo. Dauguma motinų buvo namų šeimininkės. Šiandien, rodos, nebeliko nieko pastovaus, o gyvenimas tapo nepaliaujama kova.

Tikėdamiesi kažko pasiekti, žmonės patys turi rinktis prioritetus. Taigi pati geriausia pamoka, kurią išmokau – tiesiog *imk ir daryk*. Nesvarbu, kas tai būtų ar koks sudėtingas be-

atrodytų uždavinys, prisiminkite senovės graikų išminčiaus Platono žodžius: „Pradžia yra svarbiausia bet kokio darbo dalis.“ Tam antrina ir senovės kinų išmintis: „Tūkstančio mylių kelionė prasideda nuo pirmojo žingsnio.“ Jei žvelgdami į priekį stengsitės įžiūrėti kelionės tikslą ir matysite visas tas ilgas, varginančias mylias link jo bei visus kelyje tykančius pavojus, galite taip ir neišdrįsti žengti pirmojo žingsnio. Nesvarbu, ką norėtumėte pasiekti savo gyvenime, teks įdėti pastangų.

Tad ženkite pirmąjį žingsnį! Kelionėje neišvengsite sunkumų, galite ir ne kartą suklupti, bet galų gale vis tiek pasieksite tikslą.

Sėkmės!

Richardas Bransonas

„Nebėra prasmės tęsti kelionės! – sušuko man į ausį Chay’us. – Visa įgula tam pritaria. Žaidimas baigtas, apgailestauju, Richardai.“

Žinojau, kad jei ši kartą pasiduosime, trečio bandymo nebebus. Turime išverti iki galo. Privalėjau juos įtikinti. „Tiesiog bandykime užvesti variklius ir žiūrėkime, kiek pavyks nuplaukti. Nagi, mes tiesiog privalome pabandyti.“

Sukaupėme jėgas ir ėmėmės darbo. Atsišvartavome nuo degalų papildymo laivo, o šiek tiek pareguliuoti varikliai galiausiai užsivedė. Nors jie čiaudėjo ir kosėjo, grasindami bet kuriuo momentu užgesti, tačiau kol kas dar veikė, ir mums nereikėjo imtis irklų.

O vėliau, kai trečią kartą įsipylėme degalų ir į skrandžius įsimetėme po porciją gardaus airiško troškinio (tai buvo pirmasis karštas maistas per dvi dienas), mūsų ryžtas įveikti pasikutinę kelionės atkarpą gerokai sustiprėjo.

Kirtę tą vietą, kurioje nuskendo pirmasis „Virgin Atlantic Challenger“, sušukome „Valio!“ ir staiga supratome, kad galime pasiekti finišą. Likus penkioms mylioms iki Silio salų, mus pradžioje sutiko sraigtasparnių eskadrilė, o vėliau – devynios galybės laivų, kurie sveikino pasiekus namus. Mums pavyko! Kelionė iš viso tęsėsi 3 dienas, 8 valandas ir 31 minutę, nuplaukėme 3000 mylių ir ankstesnį „Mėlynojo kaspino“ rekordą pagerinome 2 valandomis ir 9 minutėmis. Mums pavyko! Be to, išmokau pamoką, kurios nepamiršiu, – bandyti iš naujo ir iš naujo – niekada nepasiduoti.

Kai laimėjome „Mėlynąjį kaspiną“, kitą dieną man paskambino švedas, vardu Peras Lindstrandas, ir pasakė: „Jei manote, kad perplaukti Atlantą laivu yra kažkas įspūdingo, labai klystate. Aš planuoju pagaminti didžiausią pasaulyje oro balioną ir skristi juo, gaudydamas oro sroves 30 000 pėdų (9 kilometrų) aukštyje. Manau, kad juo pavys kirsti Atlantą. Ar prisidėsite?“

Pagalvojau apie savo senąjį didvyrį kapitoną Skottą ir tai, kaip jis pirmasis oro balionu perskrido Antarktidą. Iki jo niekas nebuvo to padaręs. Aš irgi nė karto neskridau balionu. Sumanymas buvo tiesiog beprotiškas. Pernelyg rizikingas. Tuo metu mano įmonių apyvarta pasiekė šimtus milijonų svarų. Kas būtų su jomis, jei žūčiau? Panašios mintys sukosi galvoje klausantis Pero dėstomų planų ir įtikinėjimo, kodėl, jo manymu, tai turėtų pavykti.

Pakako rimtų, pagrįstų ir svarbių priežasčių pasiūlymą atmesti. Tiesą sakant, tebuvo tik vienas motyvas, kodėl aš apskritai juo susidomėjau – tiesiog negalėjau atsisirti iššūkiui. Buvau šiek tiek girdėjęs apie Perą Lindstrandą ir žinojau, kad jam priklauso keli skraidymo oro balionu rekordai, tarp jų – ir didžiausio aukščio rekordas. Atrodė, kad šis žmogus žino, ką kalba.

„Aš niekada nesuprasiu skrydžio teorijos, – pasakiau jam, – bet skrisiu su jumis, jeigu atsakysite man į vieną klausimą.“ – „Žinoma“, – Peras jau įsitempė, pasiruošęs išgirsti kažką labai sudėtingo. – „Ar jūs turite vaikų?“ – „Taip, du.“

To man pakako – jei jis imasi šios užduoties, tai surizikuosiu ir aš. Pažadėjau prisidėti.

Visada sakau žmonėms, kad jei jie nori ką nors padaryti gerai, turi planuoti ir rengtis. Siekdamas dėtis prie „Mėlynojo kaspino“ rekordo įtemptai treniravausi. Žinojau, kad ne mažiau mano pastangų reikia ir šiai mūsų kelionei oro balionu, nes ji tikrai rizikinga. Jei laivas nuskęsta jūroje, išlieka nemaža tikimybė, kad tave kas nors išgelbės, tačiau oro balionas yra visiškai nenusipėjamas. Niekas negali pasakyti, kur jį nuneš nežinomi vėjai ar atmosferos srovės ar kur ir kada jis nukris. Mes planavome nusukti penkis kartus toliau ir ore išbūti tris kartus ilgiau, skristi aukščiau nei bet kas kitas iki tol, įskaitant ir patį Perą. Be to, pirmiausia reikėjo išmokti kuo geriau skraidyti balionu, kad mažiau būtų rizikos. Taigi kartu su Peru ir instruktoriumi Robinu Batcheloru (kuris panašumu atrodė kaip mano antrininkas) nuvykome į Ispaniją, ir išmokau valdyti oro balioną. Tos pamokos vėliau man išgelbėjo gyvybę.

Jei niekada nesate skridęs stratosferiniu oro balionu, tiesiog negalite įsivaizduoti, koks jis didelis, palyginti su tais balionais, kurie naudojami reklamai ar pusvalandžio skrydžiui užmiestyje. Juos galima palyginti atitinkamai su dviračiu ir autobusu. Sunku buvo patikėti, kad rengiuosi padaryti tai, ko dar niekas nebuvo padaręs (ir vėliau pakartosiu tai ne kartą).

Helio pripildytas balionas, panašiai kaip senieji dirižabliai, galėdavo išsilaikyti ore keletą dienų, o karšto oro baliono veikimo principas yra kitoks: balione esantis oras kaitinamas tampa šiltesnis už atmosferos orą, balionas kyla ir neša gondolą. Visgi šilumos greitai netenkama pro baliono apvalkalą, ir, norint išlikti ore, reikia deginti propaną. Iki Pero pasiūlyto skrydžio tam, kad karšto oro balionai išsilaikytų ore, reikė-

davo kartu gabentis didžiules degalų atsargas. Mes tikėjomės sutaupyti degalų skrisdami 200 mylių per valandą greičiu ir dieną šildydami orą saulės energija. Be to, įsitaisėme ne įprastiniame gondolos krepšyje, o sandarioje kapsulėje – abu šie metodai buvo visiškai nauji.

„Ar stratosferos vėjai nesudraskys mūsų baliono į skuteilius?“, – klausiau Pero. – „Aš sukūriau dvigubą apvalkalą.“ Jo atsakymai buvo tvirti ir pagrįsti moksliskai, tad patikėjau – jei toks skrydis apskritai gali būti sėkmingas, mums pavyks. Kadangi vėjas ir oro srovės juda iš Amerikos į Europą, mudu vieną anksčiau rytą pakilome iš Amerikos. Po dvidešimt devynių valandų pasiekėme Airiją ir tapome pirmieji, perskridę Atlanto vandenyną karšto oro balionu.

Dėl neįtikėtino mūsų skrydžio greičio iškilo nenumatyta problema – vis dar turėjome tris pilnus degalų batus, pritvirtintus prie kapsulės, leidžiantis jie galėjo sprogti. Nusprendėme nusileisti kuo žemiau ir išmesti juos atvirame lauke, o tada nutūpti valdydami balioną. Peras išjungė propano degiklį, ir balionas nusileido taip žemai, kad galėjome saugiai išmesti papildomus degalų batus. Tačiau staiga mus pagavo nepaprastai stiprus vėjo gūsis, ir žemė ėmė artintis link mūsų. Judėjome 30 mazgų, arba maždaug 35 mylių, per valandą greičiu – toks greitis, palyginti su staigiu kryčiu, buvo nepavojingas. Taigi trenkėmės į žemę, ir oro balionas atšoko nuo jos kaip kamuolys. Nuo smūgio atitrūko visi degalų bakai, nulūžo radijo antena. Netekę degalų svorio šovėme aukštytyn. Stebuklas, kad neatsitrenkėme į netoliese stovintį namą ir elektros laidus.

Be to, neturėdami degalų negalėjome valdyti baliono. Jis kilo į dangų lyg raketa. Matėme, jog artėjame vandenyno link, ir Peras bandė išleisti iš baliono karštą orą, kad sumažėtų aukštis. Tačiau vėjas pažemėję ir vėl buvo kur kas stipresnis, nei galvojome, – jis nunešė mus virš jūros. Balionas skrido į šiaurės rytus, o be degalų ir radijo antenos mes buvo visiškai priklausomi nuo vėjo stiprumo ir krypties.

„Laikykis tvirtai“, – tarė Peras. Jis išleido dar šiek tiek oro, pakaitomis degindamas likusį propaną, kad mes ne taip greitai leistumės pro storą pilką debesį. Kai galiausiai išnirome iš miglos, pamačiau putojančią jūrą, ji artėjo į mus. Praskridome paplūdimį ir skridome gerokai per greitai.

Balionas atsitrenkė į vandens paviršių, bloškiausi į Perą. Mes keistai pasvirome, neištengę išstovėti tiesiai. Balionas ėmė mus vilkti vandenyno paviršiumi, o kapsulė šokinėjo per bangas.

„Šokime lauk! – sušuko Peras. – Richardai, turime šokti.“

Peras atsirėmė į liuką, pasuko svirtis ir ją atidarė. Balionas šiek tiek sulėtėjo, kapsulė pasiekė vandenį, ir Peras išlindo iš kapsulės.

„Kur jūsų gelbėjimosi liemenė?“, – šaukiau, bet, atrodo, Peras manęs neišgirdo. Jis šoko nuo kapsulės tiesiai į šaltą juodą vandenį. Atstumas iki vandens paviršiaus buvo bent 100 pėdų (apie 30 metrų), tad beveik neabejojau, kad Peras žuvo. Netekęs jo svorio balionas taip greitai šovė aukštyn, kad jau nebegalėjau iššokti. Likau visiškai vienas.

Balionas kilo vis aukštyn į debesis, o vėjas nešė mane į šiaurę, Škotijos link. Stirksčiau vienas didžiausiame kada nors pagamintame oro balione, o degalų buvo likę vos valandai. De-

galams pasibaigus, sunki kapsulė kris į jūrą, o aš drauge su ja. Pabandžiau įjungti radiją, bet ryšio nebuvo. Taigi turėjau dvi vienodai pavojingas išeitis ir nežinojau, kurią pasirinkti – šokti su parašiotu ar likti balione. Atrodė, kad artinas paskutinė mano valanda. Jausdamasis pasmerktas išsitraukiau bloknotę, kurį visur nešiojuosi su savimi, ir parašiau: „Joana, Holly’e, Samai – myliu jus.“

Staiga grįžo mano ankstesnis optimizmas ir ryžtas. „Ir kodėl staiga nusprendžiau pasiduoti be kovos? – tariau sau. – Kol gyvas, galiu kažką daryti. Kažkas turi įvykti.“

Degalai baigėsi, balionas ėmė leistis pro storus debesis. Jau pasiekiau apatinį sluoksnį ir leidausi į pilką jūrą, o tada pamaciau virš bangų kybantį sraigtasparnį. Jis ieškojo manęs! Kai įgula davė ženklą, jog mane pastebėjo, supratau, kad esu išgelbėtas. Balionui priartėjus prie vandens, šokau į jūrą, kuo toliau nuo baliono. Netekęs mano svorio jis staiga ėmė kilti ir dingo iš akių, tad bent jau galėjau nesibaiminti, kad užkris ant manęs. Sraigtasparnio įgula ištraukė mane iš ledinio vandens, ir, kai tik pasijutau saugus, paklausiau apie Perą. Jie sumišo: „Manėme, kad jūs kartu.“ Skrisdamas į šiaurę ir neturėdamas radijo ryšio visą laiką labai nerimavau dėl Pero. Jau kelios valandos jis buvo vandenyje, reikėjo kuo greičiau surasti. Nurodžiau paskutinę žinomą vietą, kur Peras dar buvo, ir jiems pavyko jį ištraukti iš vandens – sušalusį, bet gyvą.

Ši kelionė man tapo puikia patirtimi. Ji mane pamokė daugelio dalykų – kad, norint kažką padaryti, reikia ne tiesiog imti ir daryti, bet ir gerai pasirengti, pasitikėti savimi, vienas kitam padėti, o svarbiausia – niekada nepasiduoti.

Visomis šiomis pamokomis paranku remtis kasdieniame gyvenime. Jūs nebūtinai turite vadovauti didelei įmonei, nebūtinai turite skraidyti balionu ar siekti rekordų plaukdami laivu, kad pasimokytumėt iš mano patirties ir ją pasinaudotumėte. Jūsų tikslas gali būti nedidelis. Juk ir žurnalas „Student“ iš pradžių buvo labai nežymus. Reklaminį plotą jame parduvinėjau skambindamas iš mokyklos telefono automato, nes tikėjau, kad tai, ką numatęs, galiu padaryti. Jei iš tikrųjų kažko labai norite, tiesiog imkite ir darykite. Kad ir koks būtų jūsų tikslas, niekada jo nepasieksite, jei neatsikratysite savo baimių ir nepakilsite į dangų.

7. BRANGINK ŠEIMĄ IR DRAUGUS

- ✓ ŠEIMAI IR KOMANDAI TEIKITE PIRMENYBĘ
- ✓ BŪKITE LOJALUS
- ✓ NEDVEJODAMAS SPRĘSKITE PROBLEMAS
- ✓ PINIGAI YRA PRIEMONĖ SIEKTI TIKSLŲ
- ✓ PASIRINKITE TINKAMUS ŽMONES IR ATLYGINKITE
UŽ TALENTUS

Vieną vakarą Jamaikoje, Kingstone, sėdėjau jūros pakrantėje prie baro, klausiausi Bobo Marley ir gurkšnojau alų. Jūroje pulkas pelikanų nardydami gaudė žuvį. Į žuvų guotus jie nerdavo pakaitomis, vienas po kito. Tarsi dirbtų drauge, kad kiekvienas paukštis gautų savo dalį. Tai stebėdamas mąsčiau, kad mūsų šeima panaši į juos – veikia kaip darni komanda. Įmonė „Virgin“ taip pat kaip viena didelė šeima. Šiandien joje dirba apie 50 tūkstančių darbuotojų, bet kiekvienas jų yra svarbus.

Ši komandinio darbo idėja lydi mane nuo vaikystės. Mama visuomet stengdavosi rasti mums užsiėmimo. Jei bandydavome

išvengti darbo ar pareigų, sakydavo, kad elgiamės savanaudiškai. Turėdavome laiko ir žaidimams, bet, mamos nuomone, tikslingas žaidimas prasmingesnis. Todėl užuot žaidę su žaislais, jodinėdavome poniu, žaisdavome tenisą ar važinėdavomės dviračiais. Vieną sekmadienį bažnyčioje, užuot atsisėdęs prie berniuko, kuris pas mus svečiavosi, prisigretinau prie savo geriausio draugo Niko. Mama baisiai supyko. „Svečias yra svečias, – sakė ji, – jam turi būti pirmenybė.“ Paliepė tėčiui mane išperti. Tačiau jis, uždaręs savo darbo kambario duris, tik kelis kartus suplojo rankomis imituodamas reikiamą garsą, o aš palaidu dūdas, kad mama girdėtų. Tėtis dirbo advokatu ir dažnai nebūdavo namie, todėl vaikų priežiūra daugiausia tekdavo mamai. Tačiau abu tėvai padarė didelę įtaką mano gyvenime, ir iki šiol puikiai su jais sutariu.

Net ir su geriausiu draugu galite dėl ko nors nesutarti, bet, jei esate artimi, pajėgsite įveikti nesutarimus ir likti draugais. Kai Nikas atėjo pažiūrėti, kaip man su Johnny'iu sekasi leisti žurnalą „Student“, buvo priblokštas – finansus tvarkėme chaotiškai.

Žurnalo „kasa“ buvo sena skardinė dėžutė nuo sausainių, į kurią bet kas galėjo įkišti nagus. Kai reikėdavo apmokėti sąskaitą, suskaičiuodavome pinigus dėžutėje ir, nieko nuostabaus, dažniausiai jų stigdavo. Atrodė, jog nuolat esame skolingi. Žinojau, kad Nikas gerai sugeba tvarkyti piniginius reikalus, ir įkalbėjau jį nepriimti darbo pasiūlymo universitete, o ateiti dirbti su mumis prie žurnalo. Jis perkėlė mūsų pinigus iš sausainių skardinės į banko sąskaitą, sąskaitas apmokėdavo daugmaž laiku, ir įtampa šiek tiek atslūgo. Žurnalą „Student“